

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any: Pessebes 9 - Pura: Pessebes 10 - Estranger: Pessebes 11
Número sol: Pessebes 0'50

Els Concursos d'animals de corral

Orientacions

LA Mancomunitat de Catalunya, proseguint la tasca de fomentar tota mena de riqueses, ha acordat fer extensius els Concursos de bestiar a les espècies que poblen els corrals de les nostres masies i les gàbies de molts particulars.

Els Concursos per animals de corral, o sigui gallines, conills, ànecs, oques i galls dindis començaran a celebrar-se probablement pel mes de març i el primer de tots a la comarca del Pla de Barcelona, en la qual s'hi troba comprès el bressol de la raça del Prat, de la qual raça sembla que documents de mil anys enrera citaven o almenys se'n feia allusió. Es, doncs, quasi per dret propi, que el primer d'aquests Concursos sigui per a la raça de galls del Prat.

La raça del Prat es ben coneguda a Catalunya i fora d'ella. Avicultors i no avicultors coneixen bé els caràcters de la raça en qüestió. El professor d'Avicultura don Salvador Castelló ha definit la raça, i gràcies a les circumstàncies d'ésser el professor Castelló un publicista remarkable, no sols molta gent han après en les obres del professor Castelló els caràcters propis de la raça del Prat, sinó que les dites publicacions han contribuït a divulgar entre els avicultors estrangers la raça del Prat, convertint-la en una de les races, sinó de prestigi, almenys d'anomenada universal.

Però, amb tot i haver-hi a Catalunya molta gent encarinyada amb els animals de corral, especialment en gallines, el professor Castelló no ha tingut imitadors, car és probable que a la nostra terra la raça del Prat no sigui única, que en altres comarques de una manera ostensible, o en forma solament apreciable pels tècnics, existeixin altres races de gallines.

Ignorem que existeixi una monografia avícola del Penedés, de l'Empordà, Garrotxa, Selva, Plana de Vich, Vallès, és a dir de les comarques

fortament productores d'ous i pollastres. D'existir aquesta monografia sabriem al menys si en les comarques catalanes hi ha o no una raça pròpia; si l'aviram és de tal o qual raça, o si la població avícola és mestissa o barrejada.

En tant no sapguem la raciologia avícola comarcal, hi ha el dret de suposar l'existència a Catalunya de més d'una raça de gallines. I no seria estrany que aquesta hipòtesi es convertís en realitat ajudicar pels treballspràcticsenlespassadesvacancesdeNadalpeialumnesde l'especialitat ramadera de l'Escola Superior d'Agricultura, els quals, següint les orientacions de llur professor de Zootècnia, creuen haver trobat en les tres comarques estudiades (Baix Empordà amb Selva, Penedès i Pla de Bages) una gallina indígena penedesenca i un'altra gallina autòctona empordanesa.

Quan es publiquin les monografies racials de les susdites gallines sabrem el què hi ha de cert en l'estudi practicat pels referits alumnes, estudi que, sigui quin sigui el resultat, tindrà sempre la valor de una iniciació seria de la catalogació racial avícola.

Si els estudis avícole a Catalunya es troben tan endarrerits, essent les gallines d'entre els animals de corral, la representació de la riquesa més important, ningú trobarà estrany que no s'hagi escrit una paraula que denunci els ànecs, oques i galls dindis que tenim, i que la monografia primera dels conills estigui encara per escriure.

I no obstant, precisa, la salut econòmica de la nostra pátria ho demana, que no es desatengui la disseminada i importantíssima riquesa dels animals de corral. I un dels mèdis més eficaços per a fomentar la és indiscutiblement els Concursos de reproductors.

Ara bé; els Serveis de Ramaderia de la Mancomunitat tenen per norma a l'anunciar un Concurs, estampar una definició del tipus que es desitja premiar. Fora del gall del Prat, *no sabem* ni d'aviram, ni de conills quines races hi han en les distintes comarques de Catalunya. Caldria, doncs, abans de celebrar un Concurs d'animals de corral, veure almenys, el tipus a premiar, és a dir, serà necessari practicar un estudi dels subjectes concursables.

En les comarques que s'hagi de celebrar un Concurs, per mica que es pugui, s'haurà de donar preferència al tipus indígena, procurant no desvirtuar els interessos comercials creats, el crèdit de que gosin els productes.

La preferència a la raça indígena és convenient tenir-la en compte, perquè del contrari, és a dir, fabricant pollastres i ous amb races estrangeres la importació de reproductors seria continua i una gran part dels beneficis de la producció hauria de destinarse a les despeses de la compra de productors o d'ous a l'estrange, mentre que si es compta

amb una raça pròpia, la importació pot tornar-se exportació i els beneficis líquids particulars i generals són molt més grossos.

S'haurà d'harmonitzar la raça amb la fama dels productes comarcals. Els ous de Vilafranca, per exemple, hauran de continuar produint-se de manera que per la seva bondat augmentin encara l'estima del consumidor. S'haurà de procurar que els ànecs i sobre tot les oques siguin portadores d'una ploma en consonància de la valor comercial d'aquest producte.

No cal oblidar que a Catalunya existeixen nombroses indústries la matèria prima de les quals és el pèl i la pell de conill. Harmonitzar els interessos de la Ramaderia amb els de les altres indústries és un deure; procurar que els nostres pagesos criïn els conills la pell i pèl dels quals siguin de bona qualitat i per consegüent de més valor, era cosa que els Serveis de Ramaderia havien de tenir en compte.

Es per això que, fetes les degudes consultes als industrials consumidors de pells i pèls de conill, els Serveis de Ramaderia, no perdent de vista que la principal explotació del conill deu ésser la de la carn, és troben més capacitats per assenyalar el tipus d'animal a produir en cada una de les comarques catalanes.

Els fabricants de pelleteria desitgen la pell blanca de pèl llarg i la pell blanca de pèl curt en primer lloc, després la pell de color gris argentat i, finalment, la pell gris ferre.

Als industrials de pèl el color no els interessa; desitgen que el pèl sigui tupit i fi. Els conills susdits realitzen el *desideratum* d'ambdós industrials. Tocant a la carn, els conills blancs i argentats i els gris ferre poden produir-la en grossa quantitat, ensems que de bona qualitat. El blanc de pèl curt, però molt tupit no és susceptible de pesar els quilos del blanc de pèl llarg i del gris argentat, però té l'avantatge que la carn és posser la més superior d'entre els conills domèstics i la seva pell obté, a causa de fabricar-ne l'*herminia*, un preu més alt que les demés pells.

La repartició de la cria del conill en les diverses comarques catalanes podria efectuar-se de la manera següent:

CONILL BLANC DE PÈL LLARG

Vall d'Aran, Noguera Pallaresa i Noguera Ribagorça, Urgellet, Cerdanya, Valls de Ribes i Camprodon, Plana de Vich, Bergadà i Llusanès, Fla de Bages, Solsona, Mig Segre (Pons), Urgell i Segrià.

A les comarques pirinenques el fred sembla que determini un pelatge clar; les llebres de terra baixa són del color dels conills; les llebres de

Cerdanya grisenques. Es indubitable que el fred origina un pèl més llarg que el produït en una zona temperada.

Races que es poden criar reunint les condicions desitjables. Gegant blanc d'ull vermell o ros; Blanc del Bouscòl, Blanc de la Vendée, Blanc d'Hotot.

CONILL BLANC DE PÈL CURT

All i Baix Empordà.

No s'hi destinen més que dues comarques. El consum de la pell d'aquest conill no és tan extens com la dels demés. La seva carn finíssima pot vendre's a un sobre preu. L'Empordà és més calent que les comarques indicades pel conill de pèl llarg.

Raça apropiada. Conill rus.

CONILL ARGENTAT

Vallès i Pla de Barcelona.

Gran productor de carn, pell apreciada. L'explotació d'aquest animal prop dels centres industrials valorarà més les pells. Els pagesos poden vendre-les directament a les fàbriques.

Races: Argental de la Xampanya, Argental Riches, Gonwermaar, Argental Saint-Hubert, etc.

CONILL GRIS-FERRE

A totes les restants comarques. La comarca de la Garrotxa i La Selva per tenir grans extensions volcàniques no és aconsellable que crin el conill blanc. Les terres de naturalesa volcànica determinen un pelatge roig-vin. El gris-ferre, doncs, està més indicat que els blancs i argen-tats.

Aquest conill, molt disseminat per Catalunya, no caldrà més, per successives relacions, fixar el caràcter color de ferre colat que té el pèl fi i tupit i cobert quasi sempre per un pèl com de conill de bosc. Es un bon productor de carn, i molt estimat en la indústria de pèl.

Heu's aquí les orientacions a seguir, creiem nosaltres, en aquest moment d'abans de començar els Concursos d'aninals de corral.

M. ROSELL I VILA

Professor de Zootècnia de l'Escola Superior d'Agricultura